

Hồi Thứ Sáu Mười Sáu **MỘT LẦN TÁI NGỘ**

Đi hơn ba mươi dặm đường, Bạch Thiếu Huy chẳng thấy cái gò nào cả, nhưng lại đến một thôn nhỏ. Trong thôn cũng có hàng quán bán thức ăn thức uống như tại một thị trấn lớn.

Vì là chỗ đông người, Bạch Thiếu Huy phải cho ngựa đi chậm chậm. Ngang qua một ngôi hàng cơm chột có một thôn nữ vận y phục bố tử trong bước ra, đưa tay vừa vẫy chàng vừa cười thốt:

– Khách quan! Thôn này kiến tạo trên một cái gò, khách quan nên dừng chân lại, ăn tạm cái gì cho đỡ đói rồi hãy tiếp tục cuộc hành trình.

Bạch Thiếu Huy giật mình. Thế ra đây là một cái gò! Còn thiếu nữ này là ai lại biết chàng định đi đến một cái gò đất?

Vì quá khẩn cấp, muốn đi đến nơi để chàng hội diện với chị em họ Hoa chàng lắc đầu.

Thiếu nữ nheo mắt nhìn chàng thấp giọng hỏi:

– Khách quan đi gấp thế à? Có lẽ muốn rẽ về hướng đông chắc?

Thốt xong thiếu nữ đi vào quán bỏ mặc chàng tại lộ.

Bạch Thiếu Huy chột tỉnh ngộ, hiểu ngay thiếu nữ này do chị em họ Hoa đặt tại đây để đón chàng chỉ đường.

Không do dự chàng ra khỏi thôn rẽ về hướng đông nhưng đi được tám dặm đường, chàng chẳng trông thấy thành quách gì cả. Nơi chàng dừng lại là một vùng dựa vào chân núi, khung cảnh tịch tịnh, gia dĩ cỏ mọc lan tràn, trông thê lương lạ. Chàng lặng người nhìn quanh một lúc. Bỗng từ trong một bụi cỏ có bóng người phi vút lên cao, đáp xuống đầu ngựa chàng.

Người đó hướng mặt về chàng, nghiêng mình thốt:

– Địa phương này có cái tên là Lư Hoa Thành, dù không có một thành quách nào cả. Bạch thiếu hiệp xuống ngựa, vòng theo chân núi, đi phía tả, đến một con đường hẹp. Nơi đó đã có chờ thiếu hiệp.

Bạch Thiếu Huy xuống ngựa, trao cương cho người đó, tự mình đi bộ theo con đường do hấn chỉ, còn hấn thì lên ngựa ra roi, chạy đi về một lối khác.

Thời khắc lúc đó về chiều, ánh tà dương nhuộm đỏ, mây trời trôi lơ lửng trên không, cảnh có đẹp thật nhưng không xóa hẳn vẻ thê lương của vùng sơn dã.

Bạch Thiếu Huy đi lão lúc, xuyên qua một thôn xóm nghèo nàn độ một trăm

nóc gia, từ đầu thôn đến cuối thôn, thừa vắng bóng người, thỉnh thoảng có tiếng chó sủa lên qua tiếng động của gió nhẹ lay cành.

Chàng không buồn lưu ý đến cảnh trí chung quanh, cứ thẳng đường đi tới, không bao lâu, chàng đã đến một con đường hẹp, rẽ vào con đường đó, tiếp tục đi tới.

Vừa rẽ vào đường hẹp được mấy bước, chàng nghe một giọng nói dịu dàng gọi chàng:

– Bạch tướng công!

Giật mình chàng đảo mắt nhìn qua bốn phía, không thấy một bóng người nào.

Giọng nói dịu dàng tiếp tục vang lên:

– Bạch tướng công! Đến rồi! Đến rồi!

Giọng nói lặp đi lặp lại mãi làm chàng kinh dị vô cùng, nhưng không lâu lắm, chàng thức ngộ ngay giọng nói phát xuất do một loài chim được huấn luyện khá công phu. Chàng không nhìn quanh mà lại ngẩng mặt lên, nhìn các đầu cây, quả nhiên thấy có một con anh vũ có lông trắng như tuyết đang bay lượn trên một đầu trúc.

Chim anh vũ thấy chàng nhìn nó, nó cất cánh bay đi, Bạch Thiếu Huy theo hướng bay của nó tiến tới.

Đi một lúc nữa chàng đến một trang viện.

Cửa trang viện nửa đóng nửa hở, bên trong có một thiếu phụ vận thôn trang, đầu vấn khăn bố, tay cầm then cửa, chừng như vừa mở cửa ra.

Thiếu phụ trông thấy chàng vội thấp giọng mời:

– Bạch thiếu hiệp vào trong ngay!

Bạch Thiếu Huy vòng tay:

– Dám hỏi...?

Thiếu phụ đưa tay vẫy:

– Xin cứ vào tiểu tỳ chờ đây đã lâu, vào rồi sẽ biết chẳng cần phải hỏi.

Bạch Thiếu Huy bước vào. Thiếu phụ đóng cửa cài then cẩn thận, đoạn vượt lên trước dẫn đường.

Qua khỏi một sân vuông, đến thêm đầu thêm là một gian khách sảnh hai bên có hai gian phòng.

Thiếu phụ đưa chàng đến gian phòng phía đông, mở cửa nghiêng mình thốt:

– Thiếu hiệp vào đó thay áo đổi mặt nạ đi!

Bạch Thiếu Huy kinh dị:

– Lại phải thay áo đổi mặt nạ?

Thiếu phụ gật đầu:

– Đại cô nương đã phân phó thiếu hiệp cần phải thay đổi y phục, cải dạng ngay, bởi vì lúc trưa này bọn thám mã đã phát giác ra thuộc hạ Bách Hoa Cốc có mặt quanh vùng mà y phục hiện tại trên người thiếu hiệp là của bọn chúng, do đó phải thay đổi ngay để đánh lạc hướng theo dõi của bọn chúng.

Bạch Thiếu Huy gật đầu rồi hỏi:

– Đại cô nương đã đến đây từ lúc nào?

Thiếu phụ đáp:

– Quá giờ Ngọ...

Bạch Thiếu Huy bước vào phòng cải dạng xong bước ra ngoài.

Thiếu phụ điểm một nụ cười:

– Giờ thì thiếu hiệp theo tiểu tỳ vào hậu viện.

Vừa đi Bạch Thiếu Huy vừa hỏi:

– Các vị bằng hữu của tại hạ hiện giờ ở đâu?

Thiếu phụ cười nhẹ:

– Đợi gặp đại cô nương rồi, thiếu hiệp muốn hỏi gì hãy hỏi.

Biết có hỏi gì, thiếu phụ cũng chẳng chịu nói, chàng đành im lặng đi theo sau.

Đi một lúc lại đến một gian nhà, bày trí vô cùng u nhã, cả hai cùng vào.

Thiếu phụ lại nghiêng mình vòng tay thốt:

– Xin thiếu hiệp chờ ở đây. Tiểu tỳ vào sau thông báo với đại cô nương.

Nàng do cửa hậu bước đi liền.

Một lúc sau cũng từ cửa đó, một thiếu nữ vận áo hồng tóc xõa phủ vai bước ra cúi đầu chào chàng:

– À Bạch thiếu hiệp đã đến, thật tình tôi hết sức áy náy đã làm phiền thiếu hiệp vất vả suốt ngày đường.

Bạch Thiếu Huy điểm một nụ cười:

– Cô nương cho gọi, tại hạ phải đến, có chi phiền đâu?

Thoáng nhìn qua, chàng nhận ra ngay là thiếu nữ mang mặt giả, do đó chàng không thể biết rõ nhan sắc nàng như thế nào, có điều với mái tóc đó nàng chắc phải đẹp lắm.

Thiếu nữ vẫy tay mời chàng ngồi, tỳ nữ dâng trà xong, Bạch Thiếu Huy hỏi:

– Các vị bằng hữu của tại hạ hiện giờ ở đâu? Cô nương có thể cho tại hạ hội

diện với họ được không?

Thiếu nữ gật đầu:

– Tự nhiên tôi phải để cho thiếu hiệp gặp họ, nhưng thư thả một chút, thiếu hiệp phải hiểu hiện tại Bách Hoa Cốc đã xuất phát nhiều cao thủ theo dõi họ, bằng mọi cách bắt cho được họ đưa về cốc. Cho nên tôi phải an trí họ tại một nơi vô cùng kín đáo, bảo vệ an toàn cho họ, mình không thể hấp tấp sợ chúng dò biết nơi họ đang được an trí.

Bạch Thiếu Huy không biết làm sao hơn, phải tùy theo ý chàng kiên nhẫn chờ đợi.

Chàng lại hỏi:

– Còn Hoa Tiểu muội cô nương?

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Nó là con ngựa bất kham, có thể nào chịu đựng nhốt mình nơi đây.

Nàng nhìn thẳng vào mắt chàng đột nhiên hỏi:

– Thiếu hiệp trà trộn vào Bách Hoa Cốc là chủ ý giải cứu bọn Vương Lập Văn hay còn mục đích nào khác nữa?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Không có mục đích nào khác cả.

Hoa Đại cô buông thông:

– Chẳng như thiếu hiệp với bọn họ, bất quá chỉ là chỗ sơ giao.

Bạch Thiếu Huy gật đầu:

– Đúng vậy, do cái duyên bình thủy tương phùng mà thành liên quan đến nay.

Hoa Đại cô trầm ngâm một chút rồi lại hỏi:

– Từ ngàn dặm đến đây, chẳng lẽ thiếu hiệp chỉ có cái hứng xem lễ Hoán Hoa sông?

Bạch Thiếu Huy giật mình chàng thực tình tỏ bày:

– Cô nương nhận xét rất đúng. Tại hạ có việc cần nên từ Tô Châu vượt ngàn dặm đến Thành Đô, chính như lễ Hoán Hoa bất quá là một ngẫu nhiên của thời gian tạo nên trùng hợp mà thôi.

Hoa Đại cô chớp mắt:

– Việc gì thế hở thiếu hiệp?

Bạch Thiếu Huy do dự:

– Tại hạ...

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Nếu thấy khó nói thì thôi thiếu hiệp bỏ qua đi tôi không cưỡng ép.

Bạch Thiếu Huy từ từ buông từng tiếng:

– Tại hạ truy nguyên thân thế mình.

Hoa Đại cô sửng sốt nhìn chàng. Lâu lắm nàng kêu lên:

– Thì ra cái lai lịch họ Bạch đất Cô Tô là một lai lịch giả!

Bạch Thiếu Huy thoáng hối hận mình đã lỡ lời. Nhưng lỡ rồi thì biết làm sao, đành phải nhận cái lỡ mà bịa luôn:

– Giả thì không giả nhưng có phần nào mơ hồ nên tại hạ phải truy nguyên đại để sự thực như thế này, gặp hồi hoạn lạc, song thân của tại hạ thất lạc, tại hạ được bà nhu mẫu nuôi dưỡng đến lớn khôn. Ngày trước phụ thân tại hạ được triều đình bổ nhiệm đến vùng Tứ xuyên, do đó tại hạ có ý định đến Thành Đô tìm dấu vết cu.

Hoa Đại cô gật đầu:

– À ra thế.

Bạch Thiếu Huy thừa dịp hỏi lại:

– Tại hạ muốn thỉnh giáo nơi cô nương.

Hoa Đại cô thấp giọng chậm:

– Tôi tên Như Ngọc.

Bạch Thiếu Huy nghiêm sắc mặt:

– Cô nương mang mặt nạ?

Hoa Đại cô mỉm cười:

– Thảo nào mà tiểu muội nó chẳng thán phục thiếu hiệp, tôi hết sức hổ thẹn đấy. Chẳng qua tôi xấu quá thiếu hiệp ạ!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Người đẹp do tâm chứ đâu phải do mặt! Cô nương nói thế là sai rồi. Nếu cô nương không cho tại hạ biết rõ mặt thật là có ý khinh thường tại hạ đó.

Hoa Đại cô trầm ngâm một chút, đoạn đưa tay tháo nhanh chiếc mặt nạ.

Bạch Thiếu Huy sửng sờ.

Mặt thật của nàng giống tạc chiếc nạ!

Ngoài mớ tóc đẹp ra, nàng có làn da vàng mét, xương gò má lồi ra, má hóp trán vồ, xấu xí vô cùng.

o O o